

sensibilitatea duo-ului solistic Bianca Manoleanu (soprană) - Ladislau Csendes (vioară) alături de rafinamentul intervențiilor pianistice ale lui Remus Manoleanu.

În *"Umbrele"* Doinei Rotaru, o punere în pagină extrem de sugestivă a multiplelor semnificații cu care este investită noțiunea-titlu, am descoperit dramatismul impactului cu "cealaltă" față a luminii, susținut tensional de acumulări progresive în care instrumentul solist - viola - își angrenează din plin resursele virtuozice (rol pe care Marius Ungureanu și l-a asumat până la capăt inspirat călăuzit de harul său artistic, implicându-se afectiv în fiecare gest conceptual). Specifică Doinei Rotaru, înclinația către echilibru printr-un joc al contrastelor juxtapune atitudini diverse într-o succesiune firească, destrămând pe nesimțite "carnația" stilistică și eterizându-se treptat până la dispariție. Este un discurs al cărui final iese din timp și spațiu, totul în maniera personală a autoarei de a "simți" fluxul sonor și o anume armonie a dimensiunilor, proprie identificării în mod natural cu esențialitatea unui spirit românesc de cea mai pură factură.

Încheind concertul ca o culminație a ascensiunii tragicului, *Și pământul s-a cutremurat* de Vladimir Scolnic ni s-a relevat ca o impresionantă redare a viziunii apocalipsei biblice. În limitele unei surprinzătoare economii orchestrale (doar șaisprezece soliști dintre care patru vocali) dar amplasat și "mănuit" fonic cu maximă eficiență, ansamblul - alcătuit pe baza unor rațiuni exclusiv expresive din patru soprane, doi flautiști, trei clarinetiști, trei violonceliști, doi pianiști și doi percuționiști - a materializat cu o forță emoțională ieșită din comun una din cele mai originale și convingătoare transpuneri ale ideii-pretext din întregul festival. Construindu-și scenariul într-un veritabil stil regizoral, compozitorul a apelat și la elemente de mișcare scenică, efectele unei permanente tensionări a substanței sonore slujind, cu extremă plasticitate, modelării autentic expresioniste a simbolului sonor.

Și astfel s-a încheiat o seară de muzică, o seară a unui sentiment simptomatic pentru acest final de mileniu și, în curând vom afla, poate și pentru cel care va veni peste o omenire dominată de Conflict și Dezbinare, a cărei trăsătură fundamentală - însușirea de a fi UMAN - o vom mai putea regăsi, previzibil, doar în paginile prăfuite ale dicționarelor.

Loredana BALTAZAR

Recital de percuție și pian

Recitalul de percuție și pian al celor doi interpreți, Ancuza Aprodu (pian) și Thierry Miroglio (percuție), a fost conceput să graveze de-o parte și de alta a unei axe de simetrie reprezentată de lucrarea *Phonic Streams* de Danie Teruggi, în care cele două instrumente sunt intersectate de acțiunea sonoră a unei benzi magnetice.

În jurul acestui dialog al instrumentelor cu bandă au gravitat, impunând punctele de "forță" și "greutate" muzicală, două momente de **solo**, ca două ample

cadențe și meditații sonore solitare: *Antifonie* pentru percuție de Adrian Iorgulescu și *6 Encores* pentru pian de Luciano Berio.

Momentele de solo au fost precedate și urmate de lucrările "dialogate" în care au evoluat ambele instrumente, formând două tripticuri simetrice pe axa inițială. De o parte, piesele *Due rilievi* de Dieter Acker și *T'ong Jen* de François Bousch, încadrând *Antifonia* de Adrian Iorgulescu, iar de cealaltă, flankând piesele lui Luciano Berio, lucrările *Modos V* de Klaus Ager și *Sonancias I* de Marlos Nobre.

Pornind de la interpretarea remarcabilă a pianistei Ancuza Aprodu și a percuționistului Thierry Miroglio, fini cunoscători ai muzicii contemporane și astfel fideli tălmăcitori ai acesteia, colaborând într-o strânsă împletire a sonorităților și sensurilor, creând lumi și amplificând tensiuni, atenția auditoriului a fost atrasă mai mult spre lucrările solistice, certe valori componistice.

Straturile dialogurilor realizate de Adrian Iorgulescu în lucrarea *Antifonie* pentru percuție solo țin de domeniul metafizic, așa cum însuși autorul sublinia că a încercat să sugereze: "fuga sinelui de sine, plăcerea jocului și a dedublării, nevoia auto-comunicării, imaginea Eului în ipostazele sale... și replierea acestuia la propria matcă, la propria esență", deziderate evidențiate în jocul multiplelor nuanțări și timbraje ale instrumentelor de percuție, măiestrit conduse în demersul componistic și de asemenea măiestrit redade de interpretul Thierry Miroglio.

Pandantul pianistic din acest recital l-au reprezentat cele *6 Encores* de Luciano Berio, tot atâtea modalități componistice de investigare a posibilităților tehnice și expresive ale sonorităților pianului în redarea elementelor esențiale ale Lumii. Deși compuse în perioade diferite, prin conciziune și strălucire, cele *6 Encores* s-au succedat cu logică și sugestivitate perfectă, conduse spre public cu remarcabilă fluentă și convingere de pianista Ancuza Aprodu.

În construcția lucrărilor ce au pus în dialog pianul cu percuția nu s-au remarcat potențările dorite ale valențelor timbrale ale celor două instrumente. *Due rilievi* de Dieter Acker a estompat, de fapt, reliefurile, mergând pe similitudini. Expresia lapidară în determinarea simbolului Yi-King a trecut neobservată prin lipsa de esență și pregnanță sonoră, iar curgerile sonore în fluidități amplificate electromagnetic au căpătat uneori lungimi nedorite în lucrarea *Phonic Streams* a lui Daniel Teruggi.

Mergând pe exploatarea laturii percutante a instrumentelor, prin ostinato ritmic, *Modos V* de Klaus Ager și *Sonancias I* de Marlos Nobre s-au încadrat în previzibilitate, fiind excelente pretexte sonore pentru desfășurarea măiestriei interpretative a celor doi interpreți. De fapt, pentru reușita acestui recital, aproape toate meritele revin interpretării și conceperii programului realizate de pianista Ancuza Aprodu și percuționistul Thierry Miroglio.

Mihaela MARINESCU